

A woman with a large, elaborate floral hair accessory featuring pink, orange, and white flowers. She is looking over her shoulder with a slight smile. The background is a soft, out-of-focus bokeh of pink and white lights. The title 'THE BELLES' is written in a large, stylized, black serif font with decorative flourishes.

THE BELLES

A SZÉPSÉG ÁRA

DHONIELLE
CLAYTON

Dream
válogatás

LÉGY ÜDVÖZÖLVE

EGY SZENVEDÉLLEL
ÉS VARÁZSLATTAL TELI VILÁGBAN,
➤ **AHOL A SZÉPSÉG HATALOM!** ➤

Camellia Beauregard a különleges Belle-lányok egyike, akiket Orléans fényűző világában tisztelet övez. Ők irányítják a szépséget, a szépség pedig olyan érték, melyet mindenki a legjobban kíván. Orléans-ban az emberek szürkének születnek, csúnyának, átkozottnak, és csakis egy Belle-lány tehetsége, segítsége révén képesek megszépülni.

Camellia számára azonban nem elég csupán Belle-nek lenni. Arra vágyik, hogy ő legyen a kegyelt, akit Orléans királynője kiválaszt, hogy velük éljen a palotában, és a királyi család és az udvar legmagasabb rangú előkelőségeinek szépségéről gondoskodjon.

Ám amint Camellia és Belle-nővérei megérkeznek az udvarba, nyilvánvalóvá válik, hogy kiváltságosnak lenni nem mindig olyan, amilyennek képzelte. A palota aranyozott falai sötét titkokat rejtene, és a lány hamar rájön, hogy adottsága sokkal nagyobb és halálosabb, mint valaha is képzelte volna.

Amikor a királynő megkéri, hogy erejét használva mentse meg a gyengélkedő hercegnő életét, Camellia lehetetlen döntésre kényszerül: ha visszautasítja a királynőt, megvédi önmagát és Belle-nővéreit, azonban ha engedelmeskedik, az egész világot megváltoztatja.

Ez a varázslat ugyanis tiltott... és nem véletlenül.

DHONIELLE CLAYTON

Washington D. C.-ben, a marylandi elővárosban nőtt fel. Ideje nagy részét nagymamája társaságában töltötte egy halom könyvvel. Dhonielle korábban tanárként és iskolai könyvtárosként dolgozott. Ő a CAKE Literary nevű szervezet társalapítója; ez egy kreatív fejlesztőtársaság, amelyik különböző témájú könyveket ajánl olvasóinak. Dhonielle jelenleg New York Cityben lakik.

A könyv a Belle lányok-sorozat első része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.dhonielleclayton.com

www.facebook.com/DreamValogatás

„Clayton élénk színekkel, szép emberekkel és finom desszertekkel teli világot teremt. Erős témákat sző össze a fantasyvilággal, a választás kényszerével és az irigységgel. Ez a könyv arra készíti az olvasót, hogy gondolkodjon el, mit gondol a szépségről.”

School Library Journal

„A széles körben elfogadott nézet ellenére a szerzőnő nem riad vissza attól, hogy a mai társadalom nyugtalanító igazságaival foglalkozzon. A csúnyaság és a szegény kettős természete, a szépség és a nők áruvá válása, a bármi áron tökéletességre törekvés, a fiatal lányok morális világképe mind szerepet játszanak ebben a csodás könyvben. Közben azonban a cselekmény egy pillanatra sem lassul le, és a gazdag, rothadó világ nem remeg meg. Az olvasók pedig hálásak lesznek a hirtelen, talányos befejezésért... mert ez azt jelenti, hogy több is van még ebben a történetben.”

Booklist

„Dhonielle Clayton a csillogás, vidámság és félelmetesség határvonalai között táncol. A The Belles a test, az erő és az önazonosság káprázatos feltárása; kötelező olvasmány azoknak, akik a szépség témájában többet keresnek.”

Barnes and Noble

„Egy élénk, de zárt világ tárul elénk ebben a varázslatos könyvben. A történetmesélést érzékletes leírásokkal szakítja meg a szerző. Beszél arról, hogy a kultúrának mennyire rögeszméjévé vált már az elegancia, a luxus és a megjelenés. Akik elolvassák, rengeteget gondolkodhatnak az erkölcs, a jó és rossz, az egyéniség, a szépség alakíthatósága és mesterségessége kérdésekről.”

Publishers Weekly

*Dream
válogatás*

DHONIELLE CLAYTON

THE BELLES

A SZÉPSÉG ÁRA

— részlet —

I.

Mindannyian ma lettünk tizenhat évesek. Más lányoknak ez epres és citromos macaron süteményt, pasztellszínű léggömböket, rózsaszín pezsgőt és kártyajátékokat jelent. Sőt, lehet, hogy elefánt alakú teáscsészét is kapnak.

De nekünk nem ezt jelenti. Ez a bemutatásunk napja. Idén hatan vagyunk.

Ujjaim párákőnnycseppeket hagynak a papírvékony üvegfalakon. A kocsi szép, tiszta, gömb alakú. Hógömbbe helyezett törékeny baba vagyok. Kocsimat rajongó közönség veszi körül, kíváncsiak, milyen vagyok, és mire vagyok képes.

Különös ismertetőjegyem a rózsaszín virág volt, ezekből hálószerűen rakták ki a nevemet az üvegen, hogy mindenki tudja – Camellia –, és egyben el is rejtse, ne láthasson senki, amíg be nem mutatnak a királyi udvarnál.

Én vagyok az utolsó a sorban.

Szívem ideges izgalommal, hevesen ver, ahogy kanyargósan haladunk a tömegben a Királyi téren a Szépségkarneválra. A fesztivált háromévente rendezik meg. Látcsóvel kilesek a virágszirmok közötti résen, próbálok megmártózni a világ első

pillantásaiban, minden kis részét szeretném összehajtogatni, és ruhám cseresznyepiros redői közé rejteni.

Igazi csodaország; aranytornyocskákkal és csillogó boltívekkel, karmazsinvörös és elefántcsontszínű halakkal teli szökőkutakkal, valamint minden lehetséges geometriai formára metszett fák és bokrok labirintusával. Pompás csatornák szegélyezték a teret, a csatornák éjfélké vizén ékes drágakő ragyogású, mosolygó hold alakú csónakok úsztak. A csónakok zsúfolásig voltak utasokkal, akik mind minket akartak látni. A napok és éjszakák hosszát mérő királyi homokórában fehér gyémántporhoz hasonlatos homok pergett.

Az ég és felhői olvadó cseresznye, lángoló narancs és égett grapefruit színekben pompáznak, ahogy a nap a tengerbe süllyed. A haló napsugár megcsillan az üvegfelületen, tükörképemen. Bőröm púderes, úgy nézek ki, mintha bő cukormázzal bevont karamelltorta lennék.

Sosem láttam még ilyet. Most először járok az uralkodói szigeten; ez az első alkalom, hogy elhagytam az otthonomat.

Az Orléans-szigetcsoport görbe szárú rózsához hasonlító hely a meleg tengeren. A szigetek többségét aranyhidak kötik össze egymással, vagy pompás vízikocsikon lehet elérni egyik helyről a másikra. Mi a legfelső részről – a virágból – jöttünk, és hosszú utat tettünk meg a szár közepéig, hogy bemutassuk tehetségünket.

Szellő árad be az üveghintó apró szellőzőlyukain, az ég illatát hozza magával. Sós eső, fűszeres felhők és a csillagok enyhe édessége. Olyan, mint egy álom, ami hajnal után is megmarad. Azt akarom, hogy ez soha ne érjen véget. Nem akarok innen hazamenni. Egy perc itt sokkal szebb és nagyobb élmény, mit ott ezer pillanat.

A meleg hónapok vége változást hoz, szokta mondani Maman. Az én életem pedig ma éjjel megváltozik.

Szaladnak velünk a lovak, patáik kliffklaffognak a tér kövezetén. Az árusok a tiszteletünkre árulnak édességet: kis jégforgácshalom, rajta olyan piros eper, mint az ajkunk; finom kis teasütemények jellegzetes virágaink alakjára formázva; kontyunk alakjában pompázó édes habcsókok; pálcára tekert színes cukorszálak, amelyek hagyományos derékszalagjainkat és ruháinkat tükrözik.

Kéz csap a kocsira, egy arc részletét látom. A téren rengeteg ember tolong. Nagyon sokan vannak. Több százan, több ezren, talán egymillióan is. Királyi gárdisták szorítják vissza az embereket, hogy helyet csináljanak menetünknek. Minden ember szépnek tűnik, bőrük különböző színű, a friss tejszíntől az ómézen át a csokoládéig; hajuk hullámos szőke vagy göndör barna vagy hollófekete gyűrűkben hullik alá; van köztük törékeny testalkatú, kerek és a kettő között sokféle. Mind fizettek azért, hogy így nézzenek ki.

A férfiak zakót, cilindert és a szivárvány minden színében pompázó nyakkendőt viselnek. Egyeseknek az arcán rendezett mintázatokban szőr nő. Felékszerezett, csupa tüll és krinolin, pasztellszínű luxusruhákba öltözött hölgyek mellett állnak. A hölgyek haját szépséges kalapok díszítik; egyesek ízléses napernyőket vagy kézműves viaszospapír ernyőket tartanak maguk fölé vagy mintás legyezőkkel legyeznek magukat. Fogadni mernék, hogy fentről úgy néznek ki, mint cukorkák a dobozban.

Felismerem a divatosabb öltözékeket a pletykalapokból, melyek egy nappal tovább maradtak a postaládákban, és a heti szépség szemlékből, melyeket Du Barry lánya, Elisabeth néha a társalgó kanapéjának bársonypárnái közé csúsztatott. Az *Orléans-i Stíl* azt írta, hogy a halvány vörösesszőke haj és a jádezőld szem az új szeles évszak divatja. Minden újságfőcím ezt harsogja:

ÉBRESZD FEL A SZERELMET... LÉGY ELLENÁLLHATATLAN
HALVÁNY EPERVÖRÖSBEN ÉS JÁDEZÖLDBEN!

TÖLTSD FEL SZÉPÍTŐSZERKÉSZLETEIDET REBARBARÁS HAJPORRAL!

A BELLE-LÁNYOK AJÁNLÁSÁVAL

FAKÓ LILIOMARC ÉS BELLE-RÓZSASZÍN AJAK – A SZEZON SZÉPSÉGSZÍNEI

Az újságok szerint a következő hónapokban mindenki ilyesmit akar majd.

Pénzért csörrennek. Kezek lengetnek bársonyerszényeket a levegőben. Buja érmék, spintriák csörrennek dallamosan. Mennyi pénz lehet egy-egy erszényben? Hány szépségkezelést képesek megvenni? Mennyit hajlandók fizetni?

Megigazítom a látcső lencséjét, az izgatott nézőkre nagytok, észreveszem, hogy némelyikük bőrének színe elhalványult, mintha túl sokáig álltak volna a napon; hajuk a tövénél őszes, és számos homlokon az öregedés ráncai húzódnak.

Emlékeztető, hogy miért vagyok itt.

Belle vagyok.

Mi diktáljuk a divatot.

2.

A kocsik megállnak a királyi pavilon előtt. A pavilon tetejét hímzett krizantémok ölelik körül. Haronák szólnak. Harangok zengenek. Megigazítom a látcsövet, a királyt, a királynőt és a lányukat nézem hunyorogva. Azokra a porcelánbabákra emlékeztetnek, amelyekkel a nővéreim és én gyerekkoromban játszottunk. A lila köntösű, csorbult arcú kis király a sötét hajára ferdén tűzött koronás királynővel egy ciprusfa maradékból készített miniatűr palotában ül a játszószobában.

Itt is ugyanúgy néznek ki, bár természetesen nem anynyira megkopottak. A királynő ragyog, mint egy távoli csillag; tintafekete bőrén megcsillan az utolsó napsugár; a király rézszínű szakálla köntösének derékövéig ér; lányuk magasan feltűzött arany haja méhkas alakra emlékeztet. Valahányszor az *igazi* hercegnő megváltoztatta bőre színét, én is átfestettem a baba karját és lábát, hogy lépést tartsak a pletykalapokkal, amiket Maman becsempészett, hiába igyekezett Du Barry az ilyesmit elkobozni.

A mozgóképernyők a hercegnő képével ragyognak. Ma hófehér, mint az apja, de orrán mesteri módon szétszórt, apró rózsaszín szeplők vannak. Én akarok az lenni, aki mindenkit

széppé tesz. Azt akarom, hogy engem válasszon a királynő. Azt a hatalmat akarom, amely őfelsége kegyeltjének kijár. És ha jobb tudok lenni, mint Amber, akkor én leszek a kiválasztott. A többi nővérem is jó, de a szívem mélyén tudom, hogy a végén ketten maradunk, közte és köztem kell választani.

Madame Du Barry hangtrombitába szól.

– Felségek, fenséges hercegnő, miniszterek, grófok, grófnők, bárók, bárónők, az udvar hölgyei és urai, Orléans népe, üdvözljük önöket királyságunk legnemesebb és legnevezetesebb hagyományának ünnepségén, a Szépségkarneválon! – Hangja eréllyel, tekintéllyel zeng. A hang megremegetti kocsimat. Bár nem látom, tudom, hogy sok-sok pávatollal díszített kalapot visel, és domború idomait fekete ruhába préselte. Maman mondta, hogy Madame Du Barry szereti, ha az alakja nagy és megfélemlítő.

– Madame Ana Maria Lange Du Barry vagyok, a Belle-rózsa-lányok királyi gardedámja – jelenti be hivatalos címét büszkén. Orléans népe valószínűleg felszisszenne a döbbenettől, ha megtudnák, hogy otthon csak „Du Barry” néven emlegetjük.

Éljenez morajlik. Magas füttyök visszhangoznak. A hang vibrál, rezonál mellkasomban.

Egész életemben semmire sem vágytam jobban, mint arra, hogy itt lehessenek, a királyság népe előtt, ezen az ünnepélyen.

– Ez a hagyomány szigetünk történelmének ősidejére, kultúránk kezdeteire nyúlik vissza. Őseimnek nemzedékeken át volt megtisztelő kiváltsága, hogy legnagyobb kincseink gardedámjai legyünk. – Balra fordul, az előző Belle-lányok csoportjára mutat. Mind a nyolcan magas támlájú széken ülnek, kezükben Belle-rózsabimbó. Arcukat fekete fátyol takarja. A kegyelt – Ivy – fején csillogó korona. Ezzel vége az udvarnál töltött három évüknek. Amint betanítanak minket, hazatérnek.

Kislánykoromban mindegyikük velünk játszott a Du Barry órái közötti szünetekben. De aztán egy napon a szolgák összeköltözték az idősebb lányok holmiját.

Legszívesebben elbújtam volna az utazóládáikban és bőrdíszekben, bevettem volna magamat selyemruháik és puha szőrmekabátjaik és bolyhos tülljeik közé, hogy elvigyenek és a kulcslyukon keresztül néhány pillantást vehessek a világra. Emlékszem, az újságokban olvastam az udvart már elhagyott idősebb Belle-lányokról szóló cikkeket. Hálósobám falára felűzttem hivatalos Belle-kártyájukat.

Ivy akarok lenni. Mindig is ő akartam lenni.

Neked kell a kegyeltnek lenned... ahogy én is kegyelt voltam! mondta Maman, mielőtt meghalt. *Orléans népe gyűlöli saját magát, mindenki utálja a külsejét. Ezen kell változtatnod.* Szavainak emléke belülről kifelé melegít, ahogy hiánya fájón feltör bennem. *A kegyelt mutatja meg a világnak, mi a szép. Arra emlékezteti őket, hogy mi a legfontosabb.* Bárcsak megérhette volna, hogy itt legyen, bárcsak láthatott volna az emelvényen!

Elképzelem, hogy a palotában élek, a királyi család személyes Belle-lányaként, én vagyok a Szépségügyi Miniszter balkeze, segíték neki szépségtörvényeket alkotni, élvezhetem Trianon, a Birodalmi Város csodáit és minden városnegyedét, úszhatok a Mer du Roi vizében, hajózhatok a királyi hajókon, felkereshetek minden szigetet, barangolhatok minden városban, megízlelhetek mindent, amit a világ kínál.

Nővéreimet az öt birodalmi teaház valamelyikében helyezik el, vagy otthon maradnak, hogy gondoskodjanak Orléans újszülött polgáraitól.

A Szépség Istennőjének eszköze leszek.

Magamban tartottam ezt az álmot, mintha mély lélegzetet vettem volna, és sosem akarnám kilélegezni.

– Most pedig örömmel mutatom be a Belle-lányok legújabb nemzedékét! – jelentette be Du Barry.

Megborzongok az izgalomtól, annyira, hogy a szívem kis híján kireped. Kezem remeg, leejtem a látcsövet.

A tömeg éljenez. A sofőr lehúzza a virágokkal átszőtt hálót a kocsimról.

Felfedtek a tömegnek. Felkapom a levegőket az ölemből. Zárjuk kinyílik, láthatóvá válnak babarózsaszín mintái. Eltakarom az arcomat, aztán legyintek velük, és úgy forgatom, hogy pillangószárnyszerűen reppennek. Fejem fölé dobom, és könnyeden elkapom. A sok-sok órai gyakorlás ebben a pillanatban meghozza gyümölcsét. Füttyök és kiáltások hallatszanak kocsimból.

Balra nézek, nővéreim kocsijaira. Egy sorba állítottak minket, mint tojásokat a tartóban, egyszerre mozgunk. Egymásra mosolygunk. Ugyanaz a vér folyik bennünk: a csillagok vére, a Szépség Istennőjének vére.

Karmazsinvörös lampionok lebegnek a levegőben. A sötétedő égbolt előtt a vékony papír hatalmas alakzatban és fényesen ég. Nevünk a lampionokon: Edelweiss, Ambrosia, Padma, Valeria, Hana és Camellia. Halak ugrálnak ki a közeli medencék vizéből, a levegőben kékeszöld színre váltanak, a nézőkkel incselkednek. Ugrásaik erőnk és hatalmunk ígéretét jelentik. A téren kitör az éljenzés. Kislányok lengetnek Belle-babákat.

Sok férfi és nő emel a szeméhez látcsövet, hogy jobban lásson minket. Mosolygok és integetek, tetszeni akarok nekik, fel akarok tűnni, hogy emlékezzenek rám.

Du Barry először Valerie-t mutatja be. Kocsija előregördül. Behunyom a szememet.

Ne nézd őket!, tanácsolta Maman. Ne is irigyeld, ahogy arcanájukat használják! Az irigység úgy elszaporodhat benned, mint a gaz. Úgy legyél a legjobb, hogy ne próbálj másoknál jobb lenni!

A karnevál előtti hetekben nem volt szabad beszélgetnünk egymással arról, hogy milyen utasításokat kaptunk, de Amber és én megmutattuk egymásnak dossziéinkat. Feladata

az volt, hogy modelljének pirított diósínú bőre, nagy göndör fűrtű, dús haja, telt arca legyen; az enyémnek a Tűz-szigetekről való alabástromsínú bőr, az éjszakába olvadóan sötét haj, rózsától megkülönböztethetetlen tökéletes és vörös ajak volt az előírás. Ezt a megjelenést házi szolgálkon gyakoroltuk, félreeső kamrákban tökéletesítettük őket Du Barry szigorú tekintete előtt. *A gyakorlat teszi a tökéletességet*, kiabálta ránk hosszú órákig.

Elfordulok a kocsiban, ahogy a bemutatók folytatódnak; Valerie-t követi Hana. Elszibbad a lábam attól, hogy olyan sokáig ültem mozdulatlanul, szemhéjam remeg, küzd a vágy ellen, hogy csukva tartsam. Ezüst késpengékként hasítanak a levegőbe a fájdalmas kiáltások, ahogy a kislányok elszenvedik átalakulásukat. Összerezzenek, amikor a kiáltások a tetőfokra jutnak majd elhalnak, a nézők éljenzése erősödik.

Némelyik nővérem hangosabb fogadtatást kap, mint a többiek. Másokat *húúú* és *óóó* kiáltásokkal fogadnak. Időnként kis híján megsüketít a zaj.

Szeretem a nővéreimet, különösen Ambert. Mindig is őt szerettem a legjobban. Mind megérdemeljük, hogy kegyeltnek válasszon minket a királynő. Nagyon keményen megdolgoztunk azért, hogy megtanuljuk a szépség művészetét. Én azonban annyira akarom, hogy más érzésnek nem is marad hely bennem.

Úgy érzem, mintha a szemem már egy örökkévalóság óta csukva lenne, amikor kocsim végre újra előrelelendül. Királyi személyzet közelít hozzám, egyenruhájuk arany gombjain megcsillan a lampionok fénye. Kocsim négy sarkánál helyezkednek el, kinyitják a reteszeket, megragadják üvegbuborékom fogantyúit, és úgy emelnek fel, mintha szappanbuborék lennék. Vékony és súlytalan.

Beakasztom a lábamat, csak az egyensúlyomra figyelek. A férfiak az emelvény közepére visznek. Igyekszem nyugodt

maradni. Nem lehetek ideges. Du Barry ezt az egész díszletet felépítette otthonunkban; az arany hengert is, ahová végül letesznek. Tizenharmadik születésnapom óta erre a napra gyakoroltam; minden tanítás, tananyag, gyakorlás erről szólt. Pontosan tudom, mit kell tennem. Minden be van gyakorolva, mégsem vagyok képes uralkodni ujjaim és testem tehetetlen remegésén, mintha kisebb földcsuszamlás lenne üveggömbömben.

Magamnak súgom:

– Az enyém lesz a legjobb bemutató. Én fogom a legnagyobb éljenzést kapni, engem neveznek meg kegyeltnek, ahogy Maman-t. Az udvarban fogok élni. Világot látok. Egyetlen hibát sem fogok elkövetni. Széppé teszem az embereket.

Újra és újra ezt mondogatom magamnak, mint egy imát, míg hatni nem kezd: a szavak ritmusa eloszlatja félelmemet.

A férfiak elfordítanak egy fogantyút. Szelepek szisszennek, fogaskerekek kattannak. Alattam az emelvény nem sokkal a tömeg fölé emelkedik. Oszlopokon magasodnak felém a ragyogó királyi páholyok. Emberek hajolnak ki a páholyokból, szemükhöz szorított látcsövekkel és messzelátókkal kémlelnek, elefántormányokként lógnak ki a hallócsövek. Arcok néznek fel csodálkozva és nagy várakozással, mintha vázába fogott csillag lennék, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Az emelvény megáll. Elfordítok egy apró zárat a kocsi padlóján. Felettem az üveggupola megreped, mint egy tojás. Az éjszaka meleg levegője puha ujjakként siklik bőrömről, és idefent lenni még édesebb érzés. Ha palackba zárhatnám az apró szellőket, porcukorra válnának.

A csillagok ragyognak. Közelinek érzem őket, annyira, hogy meg tudnék fogni egyet és be tudnám tenni a neszesszerembe, ahol szépségesszökeimet tartom.

A tér elcsendesedik, az óceán hangosabban morajlik. Orléans népe engem néz, az utolsó Belle-lányt, aki tehetségét

bemutatja. Du Barry arra nem készített fel, milyen az, ha bámulnak. Olyan sok szempár van, mind különböző formájú és színű. Szívem nagyot dobban.

Du Barry rám kacsint, megérinti telt ajkát. Emlékeztető, hogy mosolyogjak. A tömeg azt hiszi, úgy születtem, hogy képes vagyok széppé tenni őket. Nem tudják, milyen keményen dolgoztam, hogy tökéletesítsem a hagyományokat és mesteri szinten elsajátítsam az arcanát. Nem tudják, mennyire sokat küzdöttem, mire megtanultam az összes szabályt.

– Most pedig örömökre szolgál, hogy bemutathatom az utolsó Belle-lányt: Camellia Beauregard!

Büszkén, diadallal, varázslattal tölti meg nevem szótagjait. Próbálok ehhez ragaszkodni és ezzel harcolni aggodalmaim ellen.

Mindenfelé fények: a lampionok, mozgóképernyők, égi-gyertyák és a ragyogón felkelő hold. Szinte érzem az ízét; puha és buborékos és édes, mint a rózsaszín pezsgő a nyelvemen.

Kisebb emelvények félkörével nézek szembe. Három balra, kettő jobbra. Hétéves kislányok állnak ezeken az emelvényeken, mint bársonypárnán az ékszer. Annyira különböznek egymástól, mint a gyöngy a rubin és a smaragd; azt mutatják, milyen egyedülálló módon tudjuk használni arcanánkat szépítésre.

Ismerem nővéreim munkáját. Padma alanyának karja, lába mézeskalácsszínű volt; Edel a lány haját nagyon rövidre leborotválta; Valerie alanyának szeme ametisztcsillagként ragyog; Hana lányának táncosteste van: hosszú lábak, kezek, karcsú nyak; Amber alanyának arca piros és kerek, mint az övé.

A többi Belle-lány apró mesterműveket alkotott.

Most rajtam a sor, hogy átalakítsak egy lányt.

A király és a királynő Du Barry felé biccent. Du Barry int, hogy készüljek.

Felnézek az égre; erőt és bátorságot kérek. A Belle-lányok a Szépség Istennőjének leszármazottai, akik megáldattak az arcana tehetségével, hogy megerősítsék a világot és megmentsek Orléans népét. Kis léghajók cikáznak felettem, tömzsi formájukkal és szilvette-reklámcsíkjakkal eltakarják előlem a csillagokat.

Az utolsó, közvetlenül az enyémmel szembeni emelvény felemelkedik. Ezzel teljes a hatos sorozat, tökéletes félholdív keletkezik. A lány hosszú inget visel ruha gyanánt; az ing kopott szegélye a lábát súrolja. Haja és bőre olyan szürke, mint a viharos égbolt és aszott, mint a mazsola. Vörös szem bámul vissza rám, mint a sötétben izzó zsarátnok.

Megszokhattam volna már, hogyan néznek ki természetes állapotukban. De a fény kihangsúlyozza jellegzetes vonásait. Mesekönyvbeli szörnyre emlékeztet; ilyenekről szoktak dajkaink felolvasni nekünk.

A lány Gris. Minden orléans-i így születik – bőrük fakó szürke, ráncos, szemük cseresznyepiros, hajuk szalmaszínű –, mintha valami kiszívott volna belőlük minden színt, és csak a frissen kikapart csontok és hamu árnyalatát hagyta volna maga után. De ha elég spintriát szereznek, eltüntethetik magukról a sötétséget, megtalálhatják a szürkesség alatti szépséget és fenntarthatják átalakult alakjukat. Megmenthetjük őket a kibíratatlan egyformaságban töltendő élettől.

Arra kérnek minket, hogy tegyük tejfehérré bőrüket, csontjaikat is. Arra kérnek minket, hogy aranyozott eszközeinkkel alakítsuk át arcuk minden ívét. Arra kérnek minket, hogy simítsuk és formázzuk és faragjuk testük minden felületét, mintha frissen lecsepegett viaszt alakítanánk. Arra kérnek minket, hogy tüntessük el róluk addigi életük jeleit. Arra kérnek minket, hogy adjunk tehetséget nekik. Akkor is, ha a fájdalom olyan erős hullámokban tör rájuk, hogy kiáltások törnek fel torkukból, vagy ha a következmények halállal fenyegetnek; Orléans férfijai és

asszonyai mindig többet akarnak. Én pedig örömmel megadom nekik, amire vágnak. Örülök, hogy szükség van rám.

A lány kaméliavirággal a kezében feszengve áll. A rózsaszín szirmok megremegnek a kezében. Rámosolygok. Nem viszonozza mosolyomat. Az emelvény széléhez csoszog, és lenéz, mintha le akarna ugrani. A többi lány int neki, hogy menj vissza középre, a tömeg morajlik. Lélegzet-visszafojtva figyelek. Ha leesik, legalább negyvenlépésnyi magasságból esik. Visszacsoszog középre.

Kifújom a visszatartott levegőt, homlokomon verejtek gyöngyözik. Remélem, kap néhány leát kárpótlásul a stresszért, hogy részt vett ezen a bemutatón. Annyira elegendő pénzt, hogy egy hónapig egy vekni kenyeret és egy szelet sajtot vehessen magának. Remélem, képes leszek annyira széppé tenni, hogy az emberek mosolyogjanak rá, ne riadt suttogásokkal és dühös pillantásokkal nézzék. Nem emlékszem, hogy ilyen kicsi, ilyen sebezhető, ennyire rémült lettem volna.

Kinyitom a mellettem álló szépészeti készlet zárját. Du Barry mindegyikünknek adott egy-egy ládát, rajta nevünk kezdőbetűi és a virág, amelyről nevünket kaptuk. Végighúzom ujjaimat az aranyozott véseten, mielőtt felemelném a fedelet és felfedném a végtelen sok fiókban és rekeszben rejlő eszközöket. Ezek a holmik leplezik tehetségemet. Du Barry reggeli utasítására gondolok: *Csak a második arcanából mutass, és csak azt, amit tanultál! Hadd kívánjanak még többet! Mutasd meg nekik, ki vagy valójában: isteni művész!*

Három skarlátszínű postaballon lebeg fel a lány emelvényéhez, mindegyik egy-egy tálcát visz. Az egyik apró fehér pelyheket – bei port – szór rá. A lány behúzza a nyakát, kissé meggörnyed. A másik egy porceláncsészényi teát visz eléje, a csészében Belle-rózsa-tea, fájdalomcsillapító ital, amit a szigetünkön termő rózsából készítenek. A pohár a szája előtt táncol, a folyadék kissé kilötyög belőle. A lány nem hajlandó

inni. A pohár felé legyint, mintha valami repülő rovar akarna elhessenteni.

A tömeg kiabál, ahogy a lány megint az emelvény széléhez közelít. Az utolsó postaballon tejszínhabszínű krémmel bekent ecsettel közelít hozzá. Jobbról-balról kiáltanak neki a lányok, hogy ne féljen. A tömeg üvölt. A nézők megpróbálják meggyőzni, hogy igya meg a teát, és húzza végig az ecsetet az arcán.

Gyomrom összerándul. Folyamatos ellenszegülése tönkretetheti a bemutatómat. Gyomrom összerándul. Pánik tör rám. Valahányszor magam elé képzeltem ezt az estét, meg sem fordult a fejemben, hogy az alanyom ellenkezhetsz.

– Kérlek, ne mozogj! – kiáltok neki.

Du Barry felszisszenését hangtrombita visszhangozza.

A tömeg elcsendesül. A lány hirtelen megdermed. Mély levegőt veszek.

– Nem akarsz szép lenni?

A lány egyenesen a szemembe néz, tekintete perzsel.

– Nem érdekel – kiáltja, hangját szétfújja a szél.

A tömeg rémülten morajlik.

– Dehogynem. Mindenki szép akar lenni – mondom nagy önfegyelemmel, határozott hangon. Talán olyan sokáig volt szürke, hogy ebbe kezd belebolondulni.

– Talán nem kéne akarniuk – feleli. Keze ökölbe szorul. Szavaira hideg borzongás fut át rajtam.

Mosolyt varázsolok arcomra.

– Mi van akkor, ha megígérem, hogy minden a legnagyobb rendben lesz?

Pislog.

– Mi van akkor, ha az eredmény jobb lesz, mint amire számítani lehet? Valami, amitől ez az egész – körbemutatok – ... ez az este megéri?

Alsó ajkát harapdálja. A postaballon visszaszáll hozzá a téával. Még mindig nem hajlandó elvenni a csészét.

– Ne félj! – biztatom, és tekintetünk találkozik. – Idd ki a teát! – A postaballon visszatér. – Csak idd ki! Megígérem, hogy tetszeni fog, amit teszek. Jobban érzed majd magadat.

A postaballon felé nyúl, aztán elhúzódik tőle, mintha attól félne, hogy megégeti. Rám néz. Mosolyogva mutatom neki, hogy húzza maga felé. Megfogja a lelógó arany szalagokat, aztán leemeli a teáscsészét a tálcáról, és kortyol.

Nézem, megjegyzem apró, alultáplált testének minden részletét. Vörös íriszében félelem villan. Teste még jobban reszket.

– Most pedig fogd a kezét – biztatom kedves hangon.

Végighúzza az arcán, tejfehér sávot hagy; színminta nekem.

Egy léghajó világít, éggyertyát gyújt a kocsik felett, és újra meglátom magam az üvegben. Mosoly kúszik szám szélére, ahogy tükörképemre nézek. El fogok ténni Du Barry utasítása-tól: hóhamvas bőr, fekete haj, rózsabimbóajak. A gondolattól langymeleg izgalom fog el.

A kockáztatnak lehet, hogy ára lesz, Du Barry még dühösebb lesz, de ha ezzel lehetővé válik, hogy kitűnjek nővéreim közül, akkor megéri. Felejtethetlen lesz. Felejtethetlenné kell lennie.

Behunyom a szememet, és lelki szemeim előtt látom a lányt, mintha apró szobor lenne. Kicsi korunkban a második arcanát azzal gyakoroltuk, hogy festéket manipuláltunk festővászonon, agyagot formáztunk fazekaskorongon és frissen öntött gyertyák alakját változtattuk meg, míg kincsekké nem lettek. Tizenharmadik születésnapunk után már nem teáscsészényi kutyákon és a közelben ólálkodó kóbor teáscsészényi macskákon gyakoroltunk, hanem szépségmunkánk alanyai személyzetünk tagjai lettek. Szobalányomnak, Madeleine-nak élénk tengeriüvegkavics-zöld szemet adtam, amikor a vörös kezdett beszűrődni az íriszébe. Tizennégy éves korunkban megváltoztattuk a csecsemőszobákban fekvő kicsiket; színt adtunk az apró, kövér lábaknak, és pici szőrpamacsokat tettünk rájuk,

és nem sokkal a tizenhatodik születésnapunk előtt a királynő zsetonokat adott a szegényeknek, hogy segítsen nekünk gyakorolni, képességeinket tökéletesíteni.

Készen állok erre.

Az arcanát hívom. Vérynomásom emelkedik. Bőröm melegszik. Úgy hevülök, mint frissen gyújtott tűz a kandallóban. Kezem, karom vénái apró zöld kígyókként emelkednek ki bőrből.

A kislány kezében tartott kaméliavirágot alakítom. Megváltoztatom, ahogy meg fogom változtatni a kislányt is; a virág rostjait, erezetét, szirmait formázom.

A tömeg lélegzet-visszafojtva figyel. A virág szára meghosszabbodik, leér az emelvény deszkázatáig, mintha papírsárkány farka lenne. A lány eldobja a virágot és elhúzódik tőle. A virág megnégyszereződik, a szirmok megnyúlnak, átölelik, és nem engedik el.

Apró, vonagló teste köré fonódnak, teljesen befedik, rózsaszín gubóba szorul és mocorog, mint bábában a hernyó.

A tömeg tapsol, füttyöl, dobog. A zaj forrongó moraj. Várják, hogy felfedjem a lányt.

Én leszek a legjobb.

Tökéletes lesz.

Nagyon szeretek Belle-lány lenni.

Hallom a vér lüktető súrlódását, ahogy a kislány testében áramlik és pulzusának monoton hangja árad fülemben. Ki mondom a Belle-mantrát:

Vérben a szépség.

3.

Gyermekkorom elmosódott, gyors képek sorozata, mintha egy télétrope* forogna. Soha nem tudom teljesen felidézni. Nem emlékszem első szavamra, se képekre, se szagokra. Csak az első dologra, amit megváltoztattam. Az emlék éles fényként jelenik meg. Du Barry az északi szárny üvegezett napozótermébe vitt minket tanórára. Nővéreimmel voltam, virágnektár illata vett minket körül. Asztal körül ültünk.

Kertszolgák sűrögték; metszettek, öntöztek és parfümöt vontak ki a növényekből, amit Belle-termékekben használnak fel. A nap besütött felettem az ívelt üvegen, nappali ruhámat melegítette, úgy felforrósodtam, mint serpenyőben a palacsintatészta. Du Barry mindegyikünknek madárkalitkában álló növényt adott és azt a feladatot, hogy változtassuk meg a virág színét, alakját. Annyira izgatott voltam, hogy a virágom szétrobbant, a szirmok pozsgás csápokként kinyúltak a kalitka drótjai között, a padlóra döntötték nővéreim kalitkás virágait, és polipszerű lényként tekergőztek közöttünk.

* Mozgó alakokat mutató optikai játékszer.

Ma már jobban tudom szabályozni a képességemet, kevesebb hibát követek el, de még mindig érzem az izgalom bizsergését bőrömnön. Amikor ez történik, tudom, hogy az arcana pontosan azt tette, amit akartam.

Kinyitom a szememet. A kaméliavirág-sziromdarabok viaszként peregnek le a Gris lány testéről. Felfedik alakját a tömeg előtt. Az ámulat csendje. Aztán izgatott kiáltások.

- Bravó!
- Csodálatos!
- Lehetetlen!
- Ragyogó!

A hangoktól megremegnek a nagyobb üvegfelületek. Vérnyomásom csökken. Szívem dobogása normál ütemre lassul. A verejtékcseppek eltűnnek homlokomról, arcom pírja elhalványodik.

A lány az én rózsaszín ruhám mását viseli. A kamélia szirmaiból készült. Bőre színe pontosan olyan, mint az enyém: cukrozott beignet, friss, olajos, aranybarna, a lampionok fényében csillogó. Bal orcájára apró gödröcskét is tettem, amilyen nekem van. Sötét hajfürtjei magas Belle-kontyba fésülve, ahogy csak mi, Belle-lányok viseljük hajunkat.

Ikertestvérem lett. Egyetlen különbség van közöttünk: a szeme kristálykék, mint a Királyi-öböl vizének színe, míg az enyém borostyánbarna, mint a nővéreimé.

A többi lány lélegzete elakad, csodálattal mutatnak rá. Kis alanyomnak a Holly nevet adom, mert ez a magyalféle virág a leghidegebb orléans-i havas telet is túléli, és képes szép maradni. A tömeg mennydörgő tapssal ünnepel. Az izgatott morajlás pórusaimba ivódik.

A lány saját tükörképét nézi, és szája tátva marad a csodálkozástól. Körbeforog, mint valami forgó balerinababa, karját, lábát bámulja. Megérinti arcát, haját. A kis léghajók újabb és újabb képvevőket dobnak le, hogy arcképét megörökítsék. Ez a meg-

jelenése csak egy hónapig fog tartani, aztán visszafakul, megint szürke lesz. De ebben a pillanatban erre senki nem gondol.

Miután Holly képe megjelenik az újságokban és a híradókban, remélem, egy gyermektelen hölgy örökbe fogadja majd. Azt akarom, hogy annyira megváltozzon az élete, hogy ne ismerjen rá korábbi életére. Orléans népe imádja a szépséget. Most már közējük tartozik, vállalható.

A lány ismét rám néz, tekintetünk találkozik. Boldog döbbenet van a szemében. Meghajol előttem.

Lenézek nővéreimre. A hold fénye kacsint a kocsikra. Nővéreim szemhéja elnehezült, tekintetük fáradt, de felnéznek rám, tapsolnak és integetnek. Nem vagyunk egyformák: Edel fehér, mint körülötte a havasi gyopárok; Padma fekete Belle-kontyán megcsillan a fény. Hana szeme fényes, szép ívű; Amber rézszínű haja hullámos, mint a rőzseláng; Valerie alakja olyan, mint a szép vörösréz napóra, amit Du Barry szokott megfordítani, hogy kimérje az arcana gyakorlására rendelkezésünkre álló időt. Mi vagyunk az egyetlenek egész Orléans-ban, akik egyedinek és színesnek születünk.

A tömeg a Belle-áldást kiáltja:

– *La beauté est la vie!*

A szépség az élet.

A királynő arany látcsövet illeszt szeméhez, és úgy néz engem és Hollyt, mintha üvegbura alatt mozgó férgek lennénk.

A világ elcsendesül.

Lélegzetem elakad. Szorosan összekulcsolom ujjaimat.

A királynő leteszi a látcsövet ölébe, és tapsol. Ékköves gyűrűi úgy csillannak, mintha apró csillagok lennének elegáns ujjain.

Szívem a vastaps ritmusára dobog. Félő, hogy az izgalomtól szétrobbanok.

A királyné jobb oldalra hajol, a Szépség Királyi Miniszterének súg valamit. Az udvaroncok hallótölcseket emelnek

fülükhöz, hogy jobban hallják, hogy egyáltalán halljanak valamit. Bárcsak én is ezt tehetném!

A Szépségügyi Miniszter feláll, Du Barry mellé lép és beszélgetnek. Túl messze vagyok tőlük, nem tudom leolvasni számukról, hogy mit mondanak. A hercegnő legyezője hirtelen megáll. Engem néz, olyan átható tekintettel, hogy szinte éget.

Du Barry int, hogy hajoljak meg. Mélyen meghajolok, fejem az emelvény padlóját érinti; így fejezem ki köszönetemet a királynőnek és a Szépségügyi Miniszternek és a tömegnek, hogy megtekintette bemutatómat. Erősen zihálva várom a hagyományos pillanatot, amikor kinyilvánítatik a tisztelet legmagasabb gesztusa. A királynő bizonyára jó szavakat suttogott rólam.

– Tapsoljuk meg még egyszer Camellia Beauregard kisasszonyt! – szól Du Barry. – És minden Belle-lányt! A hagyomány szerint holnap, mielőtt az esthajnalcsillag feljön, közhírré tétetik a kegyelt neve. Addig mindenkinek boldog találgatást és örömteli fogadásokat kívánok. A szépség legyen önökkel, most és mindörökké!

Férfiak és nők emelik a magasba fogadószelvényeiket. A királyság sorsjátékszervezői próbálnak hasznot húzni abból, hogy ők az elsők, akik tudják a kegyelt nevét, és arra készítetik a nőket, hogy váltsák készpénzre a királynőtől kapott zsetonokat, amiket be lehet váltani vacsorákra, társasági eseményekre, sőt arra is, hogy a királynő szívének legkedvesebb, a kegyelt Belle a palotában szépsészeti beavatkozást végezzen rajtuk.

A léghajók kiengedik kis Belle-kártyáinkat, rajtuk az arcképeinkkel. A kártyák esőként hullnak a magasból. Egész testemet mosoly tölti el. Az enyémet keresem, de a nagy kavargásban nem látok részleteket.

Emelvényem sülyedni kezd. A kislányok nézik, ahogy egyre lejjebb ereszkedek. Ugrálnak, integetnek. A királyi segítők üvegkupolástól visszatesznek a kerekas hintóalapra.

A tömeg még hangosabban fütyül. Tűzijáték hasít az éjszakai égre, a Belle-lányok emblémáját, arany Bourbon-liliomot rajzol ki, közepén mintha vércsík lenne, vörös rózsza kanyarog.

Újabb és újabb szilvette-reklámcsíkok haladnak át felettünk, jövőbeli vevőinket emlékeztetve nevünkre és arcunkra. Egy pillanatra meglátom magamat a magasban, arcom határozott és csupa fény. Szemem okosnak, mosolyom furfangosnak tűnik. *Szép volt, kistróka*, mondaná Maman, ha most láthatna engem. Úgy érzem magamat, mint az egyik híres udvaronc, aki a szépségkaleidoszkópokon látható, és képét Trianon sétányainak és sugárútjainak hirdetőtábláin lehet látni.

Ekkor a Belle-lányok előző nemzedéke lép színpadra. Belle-rózsáikat kocsijainkra dobják. A rózsák teljesen kinyílnak, szirmaik akkorák, mint egy-egy porcelántányér. Integetek a tömegnek.

Örökre itt akarok maradni.

4.

Régebben azt hittem, hogy nővéreim és én hercegnők vagyunk. A Maison Rouge de la Beauté palotában laktunk. Nagyon szerettem az épület hegyes tetejét, négy szárnyát, a végtelen sok erkélyt, az aranyozott erkélykorlátokat és ezüstös korlátpálcákat, a nagyon magas mennyezetet, amit házi lampionok világítottak meg, a korallvörös szalonokat, a borvörös szobákat, a pezsgőrózsaszín társalgókat, a rengeteg szolgát és dajkát.

De gyermekkorom palotája egyáltalán nem hasonlítható Orléans királyi palotájának pompájához.

A kocsik a déli kapu előtt sorakoznak, mint tálcan egy sor mézbe mártott gránátalma. Vörös bársonytakaró fedi az üveget. Az estlampionok fénye alatt sárgaréz fogantyúk és fényes kerekek csillannak. A kapuhoz szorítom arcomat. A távolban a palota körvonalai ragyognak; a hatalmas épület olyan sok irányba terjed, hogy nem látom kezdetét, végét.

Még nem csatlakozom nővéreimhez. Du Barry éppen Edel körül fontoskodik. Kocsim mellett időzök, a menet legvégén, egy kicsit egyedül akarok lenni. A karnevál izgalma úgy borít be, mintha két kar ölelne. Maman két karja.

Alig néhány lépésnyire tölem királyi testőr jár fel-alá körös mozdulatokkal, mint gyerekkorom játszószobájában a felhúzható játék katonák. Lábam remeg, karom reszket. Talán kimerült vagyok, talán nagyon izgatott. Talán mindez egyszerre.

A Királyi téren elhalkul a tömeg morajlása, mint amikor a vihar a tenger felé vonul el. A kis léghajók és fesztivállampionok fénye csíkot húz az égen. Valami új ígérete feszül bennük.

Itt fogunk aludni. A királynő holnap délután jelenti be, kit választott kegyeltnek. Minden megváltozik.

– Jobb voltál, mint amire számítottunk – szól egy hang.

Fiú hajol a kapu külső oldalához. Zakója és nadrágja az éjszaka színébe olvad, de élénk narancssárga nyakkendője úgy világít, mint láng a sötétben. Egyetlen ház emblémáját sem viseli, nem azonosítja magát. Feje tetejét vakarja, kibontja haját a rövid kontyból. Mosolya holdfényként ragyog, az éjszakai lampionok lágy fénye elsimítja halvány, sápadt arcának éleit.

Az őrt keresem tekintetemmel. Elment.

– Ne aggódj, hamarosan visszajön! Nem akarlak bántani.

– Neked kéne félni, nem nekem – mondom.

Letartóztathatják, és évekre a palota földalatti börtönébe vethetik azért, mert velem beszélt. Két hónappal ezelőtt a királynő a Királyi téren felállított éhezettőketrecbe záratott egy férfit, mert meg akarta csókolni Daisyt, a Tűz Teaház Bellelányát. A férfi arcképével tele voltak az újságok és a télétropehíradók. Miután meghalt, az örök otthagyták a holttestét, és a keselyűk darabokban hordták szét.

– Én sosem félek – felelte.

Ismeretlen hangot hallani elég furcsa. Fiúhang. Bizsergető érzés fészkelni be magát bőröm alá. Rajta kívül csak egy fiúval beszéltem a kezelőszalonon kívül: Madame Alain fia volt, a Glaston-házból, akit rajtakaptam a Belle-raktárban, ahogy arcát púderezte és rúzoszta a száját, miközben arra várt, hogy

anyjának kezelése befejeződjön. Belle akart lenni. Tizenegy évesek voltunk, és többet nevettünk, mint beszéltünk.

Ez a fiú inkább fiatal férfi. Du Barry arra tanított minket, hogy a kezelőszalonon kívül félnünk kell a férfiaktól. De én nem félek.

– Ki vagy? Nincs rajtad embléma.

– Senki – feleli. Ajkának sarka kissé felemelkedik. Előrelép, csökken a távolság közöttünk. Óceánillata van, és olyan élénk érdeklődéssel néz engem, hogy úgy érzem, mintha megérintene. – De ha olyan nagyon akarod tudni, nyugodtan nézd meg a nevemet. Ha akarod, kigombolom az ingemet, hogy jobban lásd a tintát.

Arcom ég, annyira zavarban vagyok. Orléans polgárait születésükkor maradandó királyi azonosítójellel látják el, amit a Belle-lányok sem takarhatnak- vagy tüntethetnek el. Ha kivágják a feliratos bőrt, akkor is visszaírja magát a jel, a vérből a tinta ugyanolyan mintázatot vesz fel, mint ami eredetileg volt. Az orléans-iak többsége a ruháján viseli emblémáját, közel ahhoz a helyhez, ahol a bőrükre írták.

Felélénkült kíváncsisággal nézem: ahogy füle mögé simítja kibomlott hajtincset, az orrán a néhány szeplőt, ahogy a zakóját igazgatja.

– Hová valósi vagy?

– A *Lynx*en lakom.

– Sosem hallottam még erről a helyről.

– Nem sok mindent taníthatnak nektek.

Felhördülök.

– Kitűnő nevelést kaptam. Délen van?

– A kikötőben. – Vigyorog. – Lynx a hajóm.

Tehát azt akarta, hogy érezzem magamat ostobának.

– Otromba vagy – felelem, és elindulok. Edel és Du Barry vitája elhal a távolban.

– Várj! Én csak meg akartam győződni arról, hogy az újságok igazat írtak. – Szeme cédrusbarna, a fák színe, amik otthon, a Rose Bayou vizei mellett nőnek. Zakóján tengerészjelvények csillannak, mint a Királyi Bank frissen vert lea pénzérméi.

– Milyen igazat?

– Azt, hogy arcanatudásoddal képes vagy embert teremteni agyagból.

Felnevetek.

– Mint egy udvari mágus, akit azért fizetnek, hogy a királyi pár gyermekeit tűzijátékkal és bűvésztükkökkel szórakoztassa?

A sajtómunkások mindig varázslatnak nevezik azt, amit csinálunk, de Maman azt mondta, hogy ez a szó túl egyszerű magyarázat, nem fejezi ki az arcana lényegét.

– És tudsz?

Addig babrál a nyakkendőjével, hogy az meglazul, a seiyem leomlik, mint a narancsszínű pezsgő.

– Ez nem így működik.

– Hanem hogyan?

Szemében izzik a kérdés, és még egy lépéssel közelebb jön.

Szívem nagyot dobban.

– Ne gyere közelebb!

Szemöldöke összerándul.

– Meg fogsz gyilkolni?

– Vannak törvények – emlékeztetem. – És lehet, hogy tényleg meg kéne öljelek.

– Te betartod a törvényeket?

– Néha – felelem, ruhám fodraival játszva. – Férfiaknak tilos kettesben maradni Belle-lányokkal szépművészeti rendelésen kívül, és akkor is kizárólag szépművészeti tevékenységről szabad beszélniük velünk.

– És a nők? Ők is ugyanolyan veszélyesek tudnak lenni, mint a férfiak, ha nem veszélyesebbek.

– Ugyanaz vonatkozik rájuk is. Nem szabad nem-Belle személyekkel barátkoznunk.

– Miért ez a nagy húhó. Ha engem kérdezel, szerintem elég nagy ostobaság.

Úgy mosolyog, mintha már tudná a választ.

– Régebben elég rossz dolgok történtek.

– De nem mindig kell rossz dolgoknak történniük – mondja, és állat dörzsölve néz engem. – Nem úgy nézel ki, mint aki követi a szabályokat.

Élénk pír ég arcomon.

– Neked aztán éles szemed van!

– Tengerész vagyok. Muszáj...

– Camellia! – Du Barry kiált rám. – Mit csinálsz te ott hátul? Nevem hallatán összerezzenek, és gyorsan megfordulok.

– Jövök – kiáltom.

Az őt visszatér.

Hátranézek.

– Ki vagy te?

De a fiú már eltűnt. Az őt éles pillantást vet rám, de én rosszszallása ellenére is a palota kapujához sietek, és jobbra-balra nézek.

Semmi.

– Camellia! – Du Barry dühösebben kiált.

Átmegyek kocsim másik oldalára.

Semmi.

A fiú emléke máris olyan, mintha álom lenne, amire az ébredés utáni első pillanatban emlékezni próbálok. Homályos, könnyű és megfoghatatlan.

5.

A Szépségügyi Miniszter kinyitja a déli kaput, és földig érő nercbundában előrelépdél, vörösre festett körmeivel a nemes szőrmét simogatja. Sötét hajába pávatollak vannak fűzve. Felmutat. Feje felett arany és fehér postaléggömb lebeg, oldalán az Orléans-ház emblémája. A királynő személyes postája.

– Üdvözöllek benneteket, drágáim! Rose Bertain vagyok, az Orléans-házból, a mi pompás királyságunk Szépségügyi Minisztere. Üzenetet hoztam őfelségétől, a királynőtől – mondja, azzal horgas levélnyitó késsel felvágja a ballont. A ballon hátsó részéből szikrázó ragyogás tör elő. Kis tekercset vesz elő, rajta a királynő viaszpecsétje.

Feltöri a pecsétet, kisimítja a tekercset, és felolvassa:

Drága Belle-kisasszonyok!

Üdvözöllek benneteket otthonomban, szeretett királyságunk fővárosában. Mindannyian nagyon szépek voltatok ma este. Azt hiszem, a Szépség Istennője büszkén tekintett le rátok a mennyek magasából. Nagy várakozással tekintek feladatomban teljesítése elé, hogy a lehető legjobb elhelyezést találjam nektek.

Ő királyi felsége, Harmadik Celeste Elisabeth Királynő, az Istenek Kegyeleméből Orléans Királysága, valamint Más Birodalmak és Területek Uralkodója, a Szépség és a Határok Védelmezője.

Lélegzet-visszafojtva figyelek, míg a Szépségügyi Miniszter befejezi a királynő címeinek felolvasását.

– Bemegyünk? – kérdi a miniszter asszony.

– Igen – feleli Valerie egy kicsit túl hangosan. Felnevetünk. Valerie világosbarna bőre rózsaszínné pirul.

Du Barry és a Szépségügyi Miniszter vezet be minket a királyi palota területére. Testőrök sorakoznak fel mellettünk, velünk haladnak. Lejtős sétányon, kanyargós ösvényeken megyünk a palota felé.

Éjszakai lampionok lebegnek felettünk, fény-lábnymokat hagynak előttünk. Élénkzöld pázsiton lépdelek és díszes fák mellett, amelyeket az isteneknek tetsző formára nyírtak, és skarlátvörös Belle-rózsákkal teli ágyások, vörös-fehér csilagpor-szőnyegként díszlő hóliliomok előtt. A fűvön királyi állatok parádéznak: égbékek pávakakasok, teáscsésze-rózsaszín flamingók és tűzvörös főnixmadarak.

Amber hátranéz rám. Nyelvet öltök rá, és odafutok hozzá.

– Nagyon jól csináltad – súgja.

Próbálok elkapni egy repülő rovar napnyugta-narancsszín ruhájának széles derékövéről. Elkapja előlem, és elengedi.

– Te is.

Elfintorodik. Arca tökéletes szív alakú. Bőre olyan sima és fehér, mint otthon a díszebédlő étkészlete. A Belle-sminktől még fehérebbnek tűnik. Enyhe szellő fújja gyömbérszőke haját, megbontja tökéletes frizurájának rendjét. Haja színe miatt magas kontya úgy néz ki, mint egy félbevágott barack.

– Elrontottam a bőrszínt. Túl világos lett.

Könnyek csillognak szemében.

– Pedig teljesen jó lett – vigasztalom, és elbotlok ruhám szegélyében. Elkap, nehogy elessek. Az arcana használatától nagyon könnyűnek és fáradtnak érzem magamat.

– Az idegeim felmondták a szolgálatot. Mindent úgy csináltam, ahogy Maman...

Hangja elcsuklik.

Ujjaimat ujjai közé fűzöm, vaníliásvajkaramella-színű a kezem. Amber arcára rá van írva a szomorúság. Én magamba fojtom saját bánatomat. Mind a ketten azt tettük, amit anyukánk tanácsolt.

– Nagyszerű munkát végeztél. A lányod haja tökéletes gyűrűs loknikban omlott alá. Maman Iris nagyon büszke lett volna rád.

Otthon Iris a szomszédomban lakott a hetedik emeleten. Az anyukája teadélutánokat rendezett, cukros süteményekkel, marcipánrózsákkal, finom krémekkel, csak nekünk. Bár még csak tizenhárom évesek voltunk és egy kicsit idősek már ehhez, szerettem őket. Soha nem felejttem el, amikor Maman Iris megtanított minket, hogyan kell használni a bei poros csomagocskákat és hogy a krétafehér pernyeszerű anyagtól a bőre úgy nézett ki, mint a kiszáradt föld.

Belle-ládáinkba ruháink mellé kis halotti kövek vannak csomagolva anyáink emlékére.

– Amber, csodálatos munkát végeztél.

– Hazudsz – mondta Amber. – Nem is figyeltél. Láttalak. Be volt csukva a szemed – mondja, és oldalba bök.

Mindig is átlátott rajtam.

– Azután láttam, hogy végeztél.

Később majd elemelek egy híradóműsor-felvételt, és az egészet megnézem.

Kevésgyerekkori emlékem mindegyikébenszerepel Amber: lábujjhegyen osonunk Du Barry lakosztályában, hogy megtudjuk, milyen méretű melltartót visel; a csecsemőszobában

rejtőzünk, ahová az emberek a kicsiket első átalakításra hozták; bei port csempésznünk játékszobai felügyelőnőnk teájába, hogy lássuk, hogyan köpi ki; megnyomjuk a lift összes gombját, hogy a tiltott emeletekre juthassunk; betörünk a Belle-termék-raktárba, hogy kipróbáljuk az összes új főzetet. Olyan régóta vagyunk barát nők, hogy nem is tudnám megmondani, mikor kezdődött.

– Nézz az égre! – mutatok fejünk fölé. – Itt más, mint otthon.

Nem takarják el ciprusfák a csillagokat. Nem ciripelnek mocsári tücskök, nincs békabrekegés. Nincsenek kis kanyargó rácsok a házak ablakain. Nincsenek dús északi felhők; csak a világ végéig húzódó tiszta égbolt.

– A királynőnek fel kellett volna állnia a bemutatóm után, Camille. Abból tudtam volna. Abból mindenki tudta volna. Maman azt mondta, nekem kell a kegyeltnek lennem. Másnak lenni semmi értelme nincsen.

Szívem elszorul. Ugyanazt mondták nekünk. Önzőnek érzem magamat, hogy jobb akartam lenni nála és többi nővéremnél is.

– Az én bemutatóm után sem állt fel – emlékeztetem Ambert és magamat is. – Tudom, hogy jól csináltad, akkor is, ha nem láttam.

– Igen, de a tied nagyon látványos volt! – Felemeli két kezét. – Sosem láttalak így előadni.

– Te is ugyanolyan jó voltál, szóval ezt hagyd végre abba!

– Mindannyian azt tettük, amit mondtak nekünk. Ami a dossziénkban állt. Kivéve te. A saját tükörképeddé formálni azt a lányt... nagyon okos. És nekem eszembe sem jutott, hogy az ambróziavirágomat gubónak használjam. Ez tényleg mindent felfokozott. Nagyszerű felfedés volt. Nekem ebből semmi nem jutott volna az eszembe. Ez az én problémám. Kiszámítható vagyok. Sosem teszek semmi olyat, amit nem várnának tőlem. Te javaslatként kezeled a szabályokat és megkerülöd

őket – mondja kezét ökölbe szorítva. – „Csak a haj és a bőr színét változtassátok meg!” – utánozza Du Barry orrhangját. – „Semmi többet. Minden más pocskékolás...” – Kezébe temeti az arcát. – Műsor volt, bemutató, és te ezt pontosan megértetted.

– Azért vontam kaméliagubóba, hogy ne mozogjon – felelem. Nem akarom, hogy tudja, milyen sok időt töltöttem azzal, hogy elgondoltam, hogyan lehetnék jobb nála, mindenkinél. Meg akarom fogni a kezét, de elhúzza, és inkább egy virágot igazít meg, ami ki akar esni a hajából. Emlékeztetem, hogy sosem volt gondja az arcanával. Nagyon jó eredményt ért el minden feladatban, amit Du Barry kiadott nekünk. A tanulmányi eredménye alapján Amber a mi nemzedékünk legjobbjá, Du Barry mindig a legjobb jegyeket adja neki. Ha a döntés ez alapján születne meg, könnyen lenne ő a kegyelt.

– Tudom, hogy ha az első arcanát mutathattuk volna be, mindenki többet látott volna a tehetségedből – vigasztalom. Amber kivételes tehetség a MODOR arcanában. Egy teáscsészényi törpemajom hangját is képes meglágyítani, a legbambább, legostobább embert is kedvessé tudja változtatni és olyan tehetséget képes adni, amelyet csak kívánnak tőle – főzés, tánc, lantjáték vagy zengő zongorázás –, olyan könnyen, mintha csak egy másik ruhát adna.

– Nekem kellett volna a legjobbnak lennem. Nekem kellett volna megkapnom a kegyelti címet.

– Mindenki kegyelt akar lenni.

Szeme összeszűkül.

– Szerinted én ezzel nem vagyok pontosan tisztában?

Hangja olyan, mint az arculcsapás. Még sosem beszélt velem ilyen hangon.

– Ambrosia! Camellia! Ismeritek a szabályokat – szól ránk Du Barry homlokát ráncolva. – Túl idősek vagytok már ahhoz, hogy erre külön emlékeztetni kelljen benneteket.

Amber két lépést távolodik tőlem, és ez a kis távolság óceáni messzeségnek tűnik. Nem szabad kivételeznünk egymással. Testvérek vagyunk. Egyenlő közelséget kell tartanunk egymáshoz. De én Ambert mindig egy kicsit jobban szerettem, mint a többieket. És ő is engem.

Amber bosszúsán pillant rám. Nem értem haragját. Mi most mindannyian ugyanabban a helyzetben vagyunk. Nem kéne segítenünk egymást?

Amint Du Barry hátat fordít, újra közelebb lépek Amberhez és megérintem a kezét; helyre akarom hozni, ami az előbb félresiklott közöttünk. Elhúzza a kezét, megszorozza lépteit, és a csoport elejére megy, Du Barry mellé. Leengedek, mint egy postaballon, amiből kifogyott a levegő, de nem megyek utána.

Kis aranyhidakon kelünk át az Arany Palota-folyó felett. Sajtómunkások hajolnak ki koromfekete sajtócsónakjaikból fénydobozaikkal; próbálnak portrét készíteni rólunk. Tollaik villámsebesen karcolják a pergament, nagyon gyorsan jegyzetelnek. Neveket kiáltanak felénk, és azt kérdezik, szerintünk kit választ a királynő kegyeltnek.

– Egy kicsit elkéstek a tétekkel, uraim. Itt semmilyen utalást nem fognak kapni erről – szól a Szépségügyi Miniszter.

Átkelünk az utolsó hídon, és a királyi palota előtt állunk. A rózsaszín márványépületnek olyan magas tornyai vannak, hogy ha az egyikre felmásznánk, az Ég Istenének suttoghatnánk. Minden réteget cukorfehér és arany szegélyez. Nővéreimmel együtt nézek fel, és úgy érzem, egyszerre állt el a lélegzetünk a látványtól.

Felcsippentem szoknyám szegélyét, a csoport végén haladok felfele a hatalmas lépcsőházban; száz lépcsőfok után már nem tudom számolni. Lépteink koppanásaitól még gyorsabban dobog a szívem. A lépcsősor tetejére érve kinyílik az ajtó, mint valami nagy száj, és feltárul előttünk a nagy előcsarnok.

Ékköves csillárlampionok lógnak a magas mennyezetről, mintha pókok lennének, amelyek égő gyertyát hordoznak gyomrukban. A falak mentén a csillagokat ábrázoló gyönyörű márványfaragványok sorakoznak. Legszívesebben végigsimítanám őket, érezni szeretném a homorulatokat, de nem érem el őket, mert testőrök sorfala között haladunk.

Újabb csarnokba érünk. A mennyezeti festmények változnak, ahogy beljebb haladunk. Élénk színekkel festett freskók rendeződnek újra más-más égi jelenetekké: az istenek és istennők, az örök életű rózsza, a régi királyok és királynők, Orléans szigetei, a mennyek országa. Kis híján eselek, ahogy nyakamat nyújtva próbálom befogadni mindezt a szépséget.

– A Belle-lakosztályok az északi szárnyban vannak – tájékoztat minket Du Barry.

– A Szépség Istennője felé néznek az ablakaik – teszi hozzá a Szépségügyi Miniszter asszony.

Aranyozott gyalogjárón lépünk be a palota északi szárnyába. Mintha erős hídon lépdelnék. Lenézek a korlát mellett az alanti szintekre. Királyi krizantémfák magasodnak a mennyezet felé, de ágaik nem érnek fel hozzánk. Számos hintókosziszekrény siklik kábelek fényes szövedékén; jól öltözött emberek emel egyik erkélyről a másikra.

Elhaladunk a királyi gárda egyik ellenőrzőpontja mellett. A gárdisták tisztelegnek nekünk. Megállunk egy Belle-rózsákkal díszített nagy ajtó előtt.

Izgalmamban ajkamba harapok.

A bejárat mindkét oldalánál királyi szolgák sorakoznak; fejük lehajtva, kezük összekulcsolva maguk előtt; arcuk szögletes, ajkuk, mint a barack, arcuk rózsás, szemük barna, bőruk tejfehér. A Szépségügyi Miniszter rendelete alapján ilyen a megjelenésük. Derékban húzott színes munkaruhákat adott rájuk, nyakukban büszkén viselik a személyzet emblémáját.

A Szépségügyi Miniszter kinyitja az ajtót.